

La memòria de tots

ROSA CULLELL

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 23.10.07

Més d'una vegada no l'he entès. Com quan es va entestar a posar adjectius al federalisme, convertint-lo en asimètric, o a crear una nova euroregió. I em fastigueja la seva tendència genètica a la impuntualitat. Tant em disgusta que la nit abans de la inauguració dels Jocs Olímpics, vaig somiar que disparava l'arquer, s'encenia el peveter, sorgia radiant la flama, ens emocionàvem i l'alcalde no hi era. També m'espanten els seus rampells inesperats de fastigueig, els que l'empenyen a estripar les cartes, a idear partits; i em costa comprendre aquesta seguretat dels que creuen que tot és possible. Encara més em sorprèn la seva gosadia, tan impròpia d'un senyor de Sarrià, tan poc burgesa. O la tossuderia que li va fer defensar, quan pocs el demanaven, un nou Estatut, i el va portar a deixar per escrit que som una nació. Peti qui peti. Encara que sigui ell. Fa uns mesos, quan va assegurar que l'Estatut, després de tant esforç, no havia valgut la pena, va aconseguir fer-me enfadar. Però vaig recordar. Era al meu pis de casada de poc, en un barri modern i lleig de Madrid, sentint-me sola i abandonada, i a la tele va aparèixer **Samaranch** dient allò d' "*a la ville de Barcelonne*". La càmera va enfocar l'alcalde, que somreia amb els ulls més petits que mai, i, de sobte, em vaig trobar ballant un xotis pel passadís. Plena d'orgull. Tinc molts records on surt ell, el president, el socialista, el marit de **Diana** o l'amic. Per això crec que no hi ha res a témer. La seva memòria, la de **Pasqual Maragall**, és la nostra, la de tots nosaltres. No es perdrà. I la seva valentia ens fa més valents. Que es prepari l'Alzheimer.